

Pel futur viable del que representa Catalunya

written by Joan Gil | 26 d'agost de 2024

Tot i cert corrent relativista, i tot i ser construccions socials, les nacions són quelcom molt important per a tothom. Esdevenen una part cabdal de la identitat de les persones i representen una part clau de la diversitat cultural de la humanitat. Les nacions culturals com la que representen els Països Catalans tenen molts aspectes bons que aportar a la humanitat, com també aspectes foscos que han transmutat o que han de canviar. En tot cas, són essència humana, producte humà, idiosincràsia humana.

Ningú té el dret de pretendre que desaparegui una part d'aquesta diversitat humana, però la majoria de les nacions amb estat del món (per no dir totes) treballen per homogeneïtzar el món, sobretot el seu món. Darrerament, fins i tot cert federalisme ajuda molt a aquesta innoble causa. Ho fan dintre d'una utopia anarco globalista que converteix la pluralitat en un bé comú a suplantar per una humanitat igualment sosa, idèntica, avorrida i dirigida.

Els estats nació treballen en aquesta mateixa línia, però per controlar millor la població i el territori. És la seva història, la seva forma de funcionar. No hi ha cap perill en la seva supervivència nacional, però tampoc reben gaires impediments per estendre la seva nació.

Tots plegats han negat el reconeixement nacional a les seves nacions no matriu i, molt pitjor, han volgut fer-les desaparèixer. Ho han fet de diferents maneres, si l'una és cruel i indesitjable, l'altra ho és més. A vegades, amb cinisme i molta hipocresia. A cops, envernissat d'alt idealisme (patriotisme, mancomunitat, etc.). Molt sovint també hi ha intervingut la inacció de la població nacional sense una

postura nacionalista i alhora inclusiva –quelcom que és compatible, com ho és el passat i el futur d'un poble, les arrels i els projectes de país–. Fins i tot, entre les institucions (si en tenen) d'aquestes nacions sense estat, hi ha hagut col·laboradors en aquesta ferotge guerra cultural (i no només cultural) per homogeneïtzar el món i perdre pluralitat.

Mentrestant això passa, els projectes vitals de moltes persones del món es veuen trencats per estats que no ajuden a autorealitzar-se, al contrari. No parlo només de guerres, fam, violència masclista, violència institucional, violència política... Parlo de tots aquells éssers humans que albiren una vida millor i que no contempen que això sigui possible al territori on van néixer. Aquestes persones tenen tot el dret del món a buscar un futur millor, a construir-lo, a aportar, a lluitar pels seus familiars. Però no tothom ho entén així, per desgràcia. Aquestes migracions, i Catalunya ha estat una de les regions europees a rebre'n més les últimes dècades ("Volem acollir", "el Barça", regió "rica" del Sud europeu...), comporten un seguit de reptes i com tot fenomen té aspectes positius i negatius tant per la societat d'acollida com per al col·lectiu migrant. Més enllà del que puguem pensar emperò, continuaran venint (amb el transport i recorregut que sigui). Ho faran per la recerca d'un futur millor, o en força casos, d'un futur, i això no és aturable. I quan arriben tenen el deure d'arrelar-se al país, però també de no perdre els seus orígens. I qui tampoc pot perdre les arrels és el seu país de destí, i en el cas de les nacions sense estat com Catalunya això és complicat. S'està analitzant, tot i que encara amb la boca petita, per no ser titllat de racista. A mi no em fan por les etiquetes sinó l'anàlisi de futur: una Catalunya espanyola, o sigui, una regió espanyola, perquè Catalunya ja no existiria.

Quan vaig treballar en l'acollida de persones nouvingudes em vaig adonar de quelcom que fèiem nosaltres i no la nació-estat

(l'Espanya castellana amb seu a Madrid). Acollim en castellà i de forma espanyocèntrica. Alhora que el Principat fa això, com és obvi, per la via administrativa i jurídica, l'Estat els acull com a espanyols i espanyoles. Jo, com a tècnic d'acollida vaig intentar fer el possible per canviar el meu entorn laboral més proper, fent més classes de català, explicant-los la història del país de destí als nous, etc. Però no només amb accions individuals –que també són necessàries, acollirem els que volem que siguin nous catalans i noves catalanes. Necessitem polítics fermes, que és el que no hem tingut. Ara, amb el PSOE arreu (Estat, Generalitat, DIBA i Ajuntament de BCN), la cosa pinta pitjor. Això no vol dir que estiguéssim molt millor abans. De fet, hem arribat fins aquí (fins al punt de plantejar una desaparició nacional) amb governs nacionals, republicans o nacionalistes.

Les dades de l'IDESCAT, del periodista Roger Tugas (*Nació Digital*) i del CEO mostren algunes coses: que els nascuts a Catalunya majoritàriament el 2024 van votar Junts i ERC i els nascuts a la resta de l'Estat, el PSC-PSOE (dades del *Nació Digital*), que el 74% dels catalans que tenen pares i avis nascuts fora de Catalunya votarien que no a la independència i que els que tenen pares i avis nascuts a Catalunya votarien que Sí en un 79,1% (dades del maig del 2021 del CEO). Per tant, hi ha una població migrant (d'Espanya ja ho sabíem i de fora també) que no s'integra a Catalunya (diga-li integració, arrelament o com vulguis) sinó a Espanya. La relació entre llengua catalana i vot independentista/nacionalista català és claríssima, com ho és entre llengua castellana i vot unionista/espanyolista. Hi ha molts estudis, per exemple, les dades del CEO del 2015 indiquen que el 47,7% dels que s'identifiquen amb el castellà volen que Catalunya continuï sent una trista comunitat autònoma (cada cop menys autònoma) i que el 73,2% que s'identifiquen amb el català com a llengua pròpia volen que el Principat sigui un estat independent.

És cert que alguns voldran veure els grisos (els que són tant

catalans com espanyols, l'opció federalista, els suposats "bilingües", etc.) però el que sabem dels Països Catalans és que acaba en blanc o negre i en tot cas, en negre. Com està la Catalunya del Nord, l'Alguer, el País Valencià? Ha guanyat Espanya i França, el castellà i el francès. Han guanyat, sí. Recordo un cop com un jove immigrant em va dir, el desembre del 2017, "ha guanyat Espanya, oi?" Ells ho entenen més senzill que nosaltres, perquè no estan per històries. A nosaltres ens agrada massa el simbolisme, la poesia i la ficció.

Dues propostes: un carnet nacional en què tothom es pugui anomenar catalano+ (catalanomarroquí, catalanofilipí...) o simplement català, per reunir arrels i nació de destí, i desviar totes les subvencions de la Generalitat de Catalunya de l'acollida en castellà a l'acollida en català. No són gaire complicades, però no s'han fet encara.

Al final, no era "l'economia, idiotes!" (com deia la campanya de Bill Clinton), resumint el problema polític del moment als EUA, sinó la demografia, en el cas català. Però no és una qüestió d'acollir o no, sinó del com. Posem-nos-ho al cap: del com. I, o ho comencem a treballar per posar les coses al seu lloc, o ja podem tancar el llibre d'història per a Catalunya.

Volem acollir, sí, però perquè se sentin, siguin i es defensin com a catalans i catalanes.